

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίδας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποπέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐάν ὄνειρον. Ἄλλοτε καὶ τώρα. — Ἀπὸ τοὺς τόπους τοῦ Βορρᾶ —
Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηά (διήγημα Carmen Sylva μεταφρ. δος Εἰρ.
Νικολαΐδου). Αἱ κυρίαί μας καὶ οἱ πρόσφυγες. — Ἀλληλογραφία.
Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΞΑΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Τὸ θέρος παρήλθε ταχύ, σπεῦδον, μὲ τὰ ὠραία ὄνειρα τῶν
ταξιδιῶν καὶ τὰς προσδοκίας νέων ἀπολύσεων καὶ συγκινή-
σεων. Τρίμηνος σχεδὸν ἀπουσία, μὲ νέας καθ' ἡμέραν ἐντυ-
πώσεις, ὡς ἡ ζωὴ νὰ μεταβάλλετο εἰς κλειθροσκοπίον καὶ αἱ
εἰκόνες νὰ παρήρχοντο πρὸ αὐτῆς πάντοτε νέαι καὶ πάντοτε
διάφοροι.

Αἱ Πάτρις, ἡ Κέρκυρα, ἡ Τεργέστη, ἡ Βενετία, τὸ Μό-
νυχον, τὸ Βερολίνον, ἡ Κοπεγχάγη, ἡ Στοκχόλμη, τὸ Ἄμ-
βοῦργον, αἱ Βρυξέλλαι, τὸ Παρίσι, τὸ Contrexeville, ἡ
Βασιλεία, τὸ Μιλᾶνον, ἰδοὺ σταθμοὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἤττον μακροὶ τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ, ἰδοὺ εἰκόνες ποικίλαι εἰς
φυσιογνωμίας καὶ μελέτας ἡθῶν, ἰδοὺ πόλεις ἐντελῶς διά-
φοροι, μὲ ἰδίαν ἐκάστη σφραγίδα καὶ ἰδίους χαρακτηρισμούς.

Τώρα ὅτε δὲν ἀκούω πλέον σφριγγματὰ ἀτμοπλοίων καὶ
δὲν ἀναπνέω καπνοὺς σιδηροδρόμων, τώρα ὅπου ἀπληλάνην
ἀπὸ τὰ τρεξίματτα τῶν σταθμῶν καὶ τὰς μεμφιμοιρίας τῶν
ἀμαζῶν καὶ τὰς καθημερινὰς τακτοποιήσεις τῶν βλι-
ζῶν, τώρα ὅπου ἔπκυσα νὰ ζῶ μέσα εἰς μουσεῖα καὶ εἰς
ἐκκλησίας καὶ εἰς ἐκθέσεις καὶ εἰς ἐμπορικὰ καταστήματτα
καὶ εἰς παλάτια καὶ εἰς ἐπαύλεις, καὶ νὰ θεωρῶ ἄστυλον ἀνα-
παύσεως ἐν μικρῶν δωμάτιον ξενοδοχείου μὲ τὴν συνήθη καὶ

στερεότυπον ἐπίπλωσιν, αἰσθάνομαι μίαν λύπην καὶ μίαν
μελanchολίαν διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν
πλυνθίδιον καὶ τὴν ἐφήμερον.

Εἰς κάθε μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις αὐτάς, εἰς τὰς ὁποίας ἔζη-
σα πολὺ ἢ ὀλίγον, ἀδιάφορον, ἀφῆκα, καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὸν
ἐκυτόν μου, ἀπὸ τὰς συγκινήσεις μου, ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν
καὶ τὰς συμπαιθείας μου. Κάτι μὲ συνέδεσε μὲ τοὺς ξένους
αὐτοὺς λαοὺς, οἱ ὅποιοι εἰς δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν γνωριμίας
μοὶ διηγήθησαν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μνημείων των καὶ τῶν
ὠραίων ἔργων τῆς τέχνης των, τὴν ἱστορίαν τῆς προόδου καὶ
τοῦ μεγαλείου των, χωρὶς νὰ μοῦ κρύβουν ἄλλως καὶ τὰς
ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀτελείας των.

Αἱ Πάτρις, γνωριμία παλαιά, δὲν εἶχαν νὰ μοῦ εἰποῦν
πολλὰ πράγματα, κατὰ τὰς ὀλίγας καὶ μετρήμεναις στιγμαίς,
τὰς ὁποίας ἐπερᾶσκαμεν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου
διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Ἡ Κέρκυρα μὲ τὸ φρούριόν της τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπι-
βάλλον καὶ μὲ τὰ ὠραία τοπεῖά της μὲ συνεκίνησε καὶ πάλιν
διὰ πολλοστήν φοράν. Ἡ Τεργέστη μοῦ ἀπεκάλυψε γω-
νίας ἀγνώστου ὠραϊότητος, πλυμένη δὲ καὶ καθαρὰ ὡς ἦτο,
μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν τῆς ἀρίξεώς μας καταιγίδα, μοῦ
ἐφάνη στολισμένη καὶ ἀσυνήθως εὐπρεπῆς διὰ τὴν ὑποδοχὴν
μας. Ἡ Βενετία ἦτο ὠραία, ὡς πάντοτε, καὶ δροσερὰ ὅσον
ποτέ. Μία ἐπίσκεψις καὶ πάλιν εἰς τὸ San Rocco, εἰς τὴν
ἀθάνατον μουσεῖον τοῦ Τεντορέττου, μία ἢ δύο εἰς τὸ Lido
καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ εἰς τοὺς ἐρέ-
τας τοῦ Βουκεντάου, τοὺς φίλους μας Ὀλυμπιονίκας. καὶ
ἰδοὺ αἱ παλαιαὶ μας ἀγάπαι ἀναγεννώμεναι. Καὶ ὅταν τὸ
πρῶτ' τῆς τετάρτης ἡμέρας διεσχίζαμεν μὲ τὴν γόνδολαν τὰ

ήσυχια κανάλια και διηυθυνημέθη εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν, ήσθανόμεν ήμιν λύπην και ένα πόνον διὰ τόν χωρισμόν μου από τήν πόλιν αυτήν τήν χαϊδεμένην τής φύσεως.

Τό Μόναχον, παλαιά και αυτό γνωριμία και παλαιά συμπάθεια. Και εδώ αι πινακοθήκαι και αι γλυπτοθήκαι και τὰ μουσεια τών μεγάλων καλλιτεχνών και ή ετήσια έκθεσις με μερικά νέα άριστουργήματα, και οι τάφοι του Όθωνος και τής Αμαλίας μου έφάνησαν παλαιό και ώραιο φίλοι, οι οποίοι έψιθύρισαν εις τήν ψυχήν μου νέα λόγια ώριαίτητος. Μετά τό Μόναχον, τό Βερολίνον με τήν πολυκύμαντον ζώην και τήν άλματικην πρόοδον και τὰ ελαφρά ήθη και τὰ μεγάλα κέντρα και τὰς ώριαίας έξοχικάς τοποθεσίας και τούς κалуοϋ και ευθύμους και ζωηρούς ανθρώπους.

Και έπειτα ή Κοπεγχάγη με τούς πλωτούς σιδηροδρόμους της και τό Τίβολί της, τό μοναδικόν εις τόν κόσμον, και τὰ όλοπράσινα νησιά της.

Και μετ' αυτήν ή χώρα του Βορρξ, ό σκοπόδ και τό τέμα του ταξειδίου αυτού, τό όποιον έγεινε ταχύτατα ώς ένας μακρός και έσπευσμένος περίπατοϋ από του νοτιωτάτου προς τό βορειότατον άκρον τής Ευρώπης.

Μία ήμέρα εις τήν Τερξέστην, τρεις εις τήν Βενετίαν, δέκα εις τό Μόναχον, δώδεκα εις τό Βερολίνον, τρεις εις τήν Κοπεγχάγην, τρεις εις τό άτμόπλοιον και τέσσαρες εις σιδηροδρόμους, ιδού εις τὰ πεταχτά ή κινήσις μετ' του μηνός Ιουλίου, μέχρι τής πρώτης ήμέρας τής άριζεώς μετ' εις τήν Στοκχόλμην.

Άλλοτε και τώρα

Πώς ήλλαξαν οι καιροί και πως μετεβλήθη ή ζωή των γυναικών εις διάστημα μόλις μετ' πενηνταετίας. Εάν αιφνης ή μάμμη μου, ή οποία έζησεν άπλούστατα όλα τὰ έτη τής ζωής της εις ένα διαμέρισμα σπιτιού, τό όποιον έλάχιστα διέφερον από γυναικωνίτην, επανήρχετο έξαφνα εις τήν ζώην και έμάνθανε τόν άπολογισμόν αυτόν τής κινήσεως τής ζωής ενός μηνός τής έγγωνής της, θα έφριττε. Θα υπέθετεν ότι αι σημερινά γυναικες δέν είναι πλασμένα, όπως αι γυναικες του ιδιου της κалуο καιροϋ, από σάρκα και κόκαλα, ότι δέν άγαπουν τὰ σπίτια των και τήν νοικοκυρευμένην ζώην, ότι, με όλίγα λόγια, δέν είναι εις τὰ καλά των.

Εις τό πνεϋμα της τό νεκρωμένο μαζή με τό σώμα της, τό όποιον ειχεν άναπτυχθή και μεγαλώσει ώς άναπτύσσονται εις τὰ θερμοκήπια μερικά άνθη, ή ιδέα τής μεταβάσεως από τήν πόλιν εις τήν έξοχην—έκδρομη μετ' ώρας,— παρουσίαζε τόσας δυσκολίας, τόσην μεταβολήν συνηθειών, τοιούτην άλλαγήν βίου, τόσους κινδύνους, ώστε και αυτό άκόμη να έμενεν εις τήν ζώην της ώς ένα τολμηρόν και άπραγματοποιήτον όνειρον.

Τότε και όλίγον προτήτερα άκόμη, ή ζωή του υπάθρου και του φωτός και του καθροϋ άέρος ήσαν πράγματα άπηγορευμένα δια γυναικας, αι οιποιαι έσέβοντο τόν έαυτόν των και αι οιποιαι ήνόουν τόν προς τό τιμημένο όνομα του οίκου σεβασμόν.

Η μάμμη μου έζησε και ή μητέρα μου άνετρόφη ώς παιδι και έμεγάλωσεν ώς κόρη με κλειστά παραθυρα. Ο

ήλιος εισήρχετο ενίοτε λαθραίως από τής σχισμάδες του ξύλου των παραθύρων και ή ιδέα τής έξόδου προς μεταβάσιν, σπανιωτάτην εις τήν εκκλησίαν, άπετέλει γεγονός σημαντικών δια τήν μονοτονίαν και ήρεμίαν τής ζωής εκείνης.

Τό κέντημα, ή άνάγνωσις κανονός θρησκευτικού βιβλίου, ή και τής Γενοβέρας, του μόνου γνωστου μυθιστορήματος εις τόν γυναικειον κόσμο του καιροϋ εκείνου, τό παραμυθι του Μεγάλου Αλεξάνδρου και τής Γοργόνας, του όποιου ή διήγησις άπησχόλει πάντε βραδείας, τό τραγούδι του Έρωτοκόριτου, ή κατασκευή ζυμαρικων και γλυκισμάτων, ό κλείδωνας, κανένα τραγουδάκι μουρμουρισμένο άνάμεσα εις τὰ δόντια, ιδού αι διασκεδάσεις των, ιδού πως έποίκιλεν ή ζωή των και πως έπενοϋσαν αι ήμέραι και οι μήνες και τὰ χρόνια ήσυχια και ήμοια τό ένα με τό άλλο. Τότε ό κόσμος όλος εκλείετο εις τούς τέσσαρες τοίχους ενός σπιτιου και αι γενεαί των γυναικών διεδέχοντο ή μία τήν άλλην, χωρίς πόνους και φιλοδοξίας και όνειρα.

Άλλ' άρα γε αι γυναικες εκείνη ήσαν δυστυχέστεραι από ήμας; Άρα γε υπώπτευαν ότι ή ζωή έχει και άλλα θέλητρα και ή φαντασία των έτόλμα και ήδύνατο να πετάξη μακράν εις τούς κόσμους τούς άγνωστους, τούς όποιους ήμεις εξερευνώμεν και μελετώμεν και σπουδάζομεν σήμεραν;

Άρα γε ειχαν εκείνη τήν δίψαν του άγνωστου και ήμποροϋσαν να αισθληθοϋν τὰ θέλητρα ενός ιδεώδους εις τήν ζώην, εις τό όποιον να αφιερώνωνται και περι τό όποιον να θυσιάζουν κάθε ήσυχίαν και άνάπαυσιν του σώματος, κάθε γαλήνην και ήρεμίαν του νοϋ και τής ψυχής;

Αυτό θα τό εξετάσωμεν άλλοτε. Σήμερον αρχίζομεν και ήμεις τήν διήγησιν ή τό παραμυθι, αν θέλετε, του ταξειδιου αυτού εις τούς βορείους λαούς, οι οιποιαι τόσα έχουν να μετ' διδάξουν και τόσα να μετ' αποκάλυψουν μυστικά δια τήν ευτυχίαν τής ζωής.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Άπό θεων άρχεσθαι! Και δια τούς προγόνους μας θεοί ήσαν οι τελειότατοι των ανθρώπων. Ωραίοι, ισχυροί και αγαθοί. Κατοικοϋσαν εις μερη ύψηλά, εκεί όπου τὰ χιόνια διετήρουν παλάτια φανταστικά από κρύσταλλον, χειμωνά και κκαλοκαιρι.

Αρχίζω λοιπόν τό ταξειδί μου αυτό από τούς βορείους, τούς πλησιεστέρους προς τούς θεούς και τούς δικιουμένους ίσως εις τόν τίτλον αυτόν. Εις όλον τό μετρη Σουηδικας ταξειδί μου ή ιδέα αυτή με ήκολούθει και διευθυνομένη προς βορρξην, ειχε τό αίσθημα ότι διευθυνομένη προς ένα νέον και ώριον Όλυμπον.

Ίσως ή λευκή όπτασία και ή όνειρώδης παρελάσις των βορείων αθλητών των Όλυμπιακων άγώνων ειχεν επηρεάσει τήν φαντασίαν μου. Ίσως, ότι ειχε διαβάσει περι τής άναπτύξεως και τής προόδου των λαων αυτων ειχε διαθέσει τόν νοϋν και τήν ψυχήν μου εις θυμασμόν. Ίσως άκόμη ό Ίψεν και Βγιόρσεν να με ειχαν καταπλήξει τόσον, ώστε ή ριζωθείσα εις τόν νοϋν μου ιδέα τής τελειότητος των υπερβορείων

να ώφείλετο εις τούς κολοσσους αυτούς του πνεύματος και του ψυχικου μεγαλειου.

Όπωσδήποτε ή πρώτη νύκτα, τήν όποιαν έπερκα εις τό Σουηδικόν έδαφος, χωρίς να έχω ιδή τήν Σουηδίαν, ξεπλωμένη εις ένα vagon-lit Σουηδικων σιδηροδρόμων υπήρξε νύκτα λευκή, καθ' ήν άγρυπνος ώνειρεύθη όνειρα ώραιο, όνειρα προσδοκίας και υπερτάτης άπολαύσεως.

Άπό τὰς δύο μετ' τὰ μεσάνυκτα ήρχισα να βλέπω τήν ώρα, εις τὰς τέσσαρες δέ ήμην έτοιμη, έξω από τό μικρόν διαμέρισμα του ύπνου, ζητούσα εις τὰς μόλις φωτισμένας πεδιάδας τό μυστικόν τής ώριαίτητος και τής προόδου των βορείων λαων.

Άλλ' αι πεδιάδες αυτές, αι μακρά και άτελείωτοι, εις τὰς όποιας τό φως του ήλιου δέν ειχε σκορπίσει άκόμη τήν μέθην των χρωμάτων και επάνω εις τὰς όποιας ή φυτεία του βορρξ ήτο άραιο μαλλον και πτωχή, δέν μου άπεκάλυψαν τίποτε τό έξαιρετικόν, δέν ανταπεκρίθησαν διόλου εις τὰς προσδοκίας μου. Ποϋ και ποϋ από μακράν, ή μονοτονία των διεκόπτετο από τὰς παραδικας άντανakλάσεις ποταμων και λιμνων, των όποιων τὰ ήσυχια νερά εκαθρέπτιζαν τόν άφωτον άκόμη οϋρανόν. Πίναξ άτνος, στακτερός, με ένα σκοτεινότερον πλαίσιον, πλεγμένο και κεντημένο από όλας τὰς σκιας των δένδρων, των παρατεταγμένων, είτε κυκλικωδ, είτε εις γραμμάς, σύμφωνα με τὰ σχήματα και τὰς ιδιοτρόπους κινήσεις των υδάτων.

Έμεινα όρθή εις τόν διάδρομον του σιδηροδρομικου διαμερίσματος του ύπνου τρεις ώρας ολοκλήρους, με τό μέτωπον κολλημένο εις τό κρύσταλλον του μικροϋ φεγγίτου, με τό βλέμμα επιμόνος έρευνητικόν και ανυπόμονον εις έξαιρετικά θεάματα. Η ιδία πάντοτε και μονότονος ήρεμία, ή ιδία παρελάσις των πεδιάδων, χωρίς καμμίαν ποικιλίαν γραμμων, χωρίς κανέν σημειον τό όποιον να τονίζη ή να προσθήτη άκόποιον θέλητρον εις τό θέμα αυτό. Τό φως μόνον ζωηρότερον έξωγράφιζε τόρα τὰ φυλλώματα των δένδρων και τὰ άνθία των άγρων, άνθία άπαράλλακτα με τὰ ιδικά μας τής άνοιξεως, μαργαρίτες με λευκά στεφανία και άνεμωνες λιλά και κόκκινες, ώς ματάκια εκκληκτα, σκορπισμένα εις τήν γήν, τὰ όποια άτένιζαν με έκτασιν τόν οϋρανόν.

Εις τὰς επτάμιση τό τραίνο έσταμάτησεν εις ένα μικρόν σταθμόν και ό οδηγός ένας πανήψυλος και όλόξανθος Σουηδός, μου άνήγγειλε με λέξεις γερμανικας και σουηδικας μαζή ότι ειχαμεν ένα τέταρτον δια τόν καφέ μετ'. Όλος ό κόσμος, ό όποιος έως τήν στιγμήν εκείνην ήτο κλεισμένος εις τὰ καμαρίνια του ύπνου, επετάχθη ως ήλεκτρισμένος έξω, και τήν στιγμήν και ήρεμίαν τήν πρό όλίγου διεδέχθη ό θόρυβος και αι βιαστικαί όμιλία ανθρώπων, οι οιποιαι εφάνοντο διάδοντες μεγάλην σημασίαν εις τήν ποιότητη και ποσότητη του πρώτου προγεύματος. Άνδρες και γυναικες με μάτια νυσταγμένα άκόμη, άτημέλητοι μαλλον και χωρίς πολυ γούστο ντυμένοι, έτρεχαν εις τό restaurant και έξω εις τὰ τραπέζια τὰ υπάθρια, όπου ήσαν παραταγμένα ποτήρια μεγάλα, γεμάτα με παγωμένο ή ζεστό γάλα και σωροί από ζυμαρικά και παξιμάδια κάθε ποιότητος.

Έπρκα και έγω ένα από τὰ ποτήρια αυτά, εις τό όποιον μου έχυσαν όλίγον καφέ και ήρχισα να πίνω μηχανικώς, χωρίς να πεινώ διόλου. Άπλωσ εκκαμα ό,τι εκκαμεν όλος ό άλλος κόσμος. Τό γάλα μου δυστυχως ήτο όχι παγωμένο, όπως θα τό ήθελα, αλλά ζεματιστόν και με' όλον ότι επρόσθεσα γενναία κομμάτια πάγου, όμως δέν κατώρθωσα να πιω ούτε τό μισό ποτήρι. Άλλ' αν τό στομάχι μου δέν επεινούσεν, όμως τὰ μάτια μου κατέτρωγαν τὰ περίξ, άνθρωποι δέ και φύσις ήτο δι' έμε τὰ μόνα πράγματα, τὰ όποια τήν στιγμήν αυτήν ήσαν έξια προσοχής.

Δυστυχως τίποτε τό έξαιρετικόν, τίποτε τό διαφορετικόν από τούς συνήθεις σταθμούς των σιδηροδρόμων του άλλου κόσμου. Τὰ πρόσωπα των κοριτσιων του έπουλοϋσαν τό γάλα κοινότατα, χωρίς καμμίαν έκφρασιν, τὰ σώματά των μέτρια, υπό τὰ στερεότυπα μαύρα φορέματα, χωρίς καν τήν χάριν και τήν ευκαμψίαν, τήν όποιαν μαντεύει τις εις τήν έργατικην γυναικα των Παρισίων. Η φύσις άκόμη κοινοτέρα. Τὰ δένδρα ήσαν τόρα κάπως περισσότερα από πριν, χωρίς πυκνά όμως φυλλώματα, με βορχίονας μαλλον σκελετώδεις ως ανθρώπων φθισικων, με κάτι τό πολυ ξύλινον και άπαθές, ως να τούς έλειπεν άκριβως ή ζωή και ή φυσιολογία, τήν όποιαν άπαντώμεν εις τὰ δένδρα των Άλπεων και του Τουρόλου. Έπέστρεψα εις τό βαγόνι μου με τήν άπογοήτευσιν εις τήν ψυχήν. Η πρώτη έντύπωσις δέν ήτο όπως τήν επερίμενα. Κουρασμένη από τήν νυκτερινήν άγρυπνίαν, δύσθυμος ένακα μικρων και άνικρων περιπετειων, αι οιποιαι είναι άναπόσπαστοι από τὰ μακρυνά ταξειδια, κατελήφθη από μελαγχολίαν και ή άφιξις μας εις τόν σταθμόν τής Στοκχόλμης με ήδρεν εις διάθεσιν πολυ δυσάρεστον.

Εις επίμετρον ή άτμοσφαιρα ήτο πινηρά, και ούτε ένας χαμάλης δέν εύρέθη εις τόν σταθμόν δια να μεταφέρη τὰς άποσκευας μας. Δέν μετ' έννοούσε κανεις και κανεις δέν εφάνετο διατεθειμένος να μετ' υπηρετήση. Ευτυχως ότι δύο συνταξειδιώται μας μετ' έλυπηθησαν και εφρόντισαν να μετ' στείλουν ανθρώπους, οι οιποιαι παρελάσαν τὰ πράγματά μας.

Εις τήν στιγμήν αυτήν τής στενοχωρίας, ή εμφάνισις τής κ. Κλάρας Σμιθ, φίλης ιατροϋ, ή οποία ήλθε να μετ' παραλάβη, ήτο δι' ήμας έν ευτυχές γεγονός, τό όποιον διεσκεδάσε κάθε δυσθυμίαν μας.

Κλάρα Σμιθ.

Γνωστή φυσιολογία δια τὰς Αθήνας του 1897, δια τὰς κυρίας και τούς ιατρούς του νοσοκομείου τής Ένώσεως των Έλληνιδων. Η κ. Κλάρα Σμιθ ειχεν έλθει από τήν άπωτάτην πατρίδα της, όπως τόσαι άλλαι ευγενεις ξέναι, να προσφέρη τὰς υπηρεσίας της, τὰς ιατρικας και νοσηλευτικας εις τούς τραυματίους του άτυχοϋς μετ' πολέμου.

Ένθυμούμαι άκόμη τήν πρώτην της εμφάνισιν εις τό γραφείον μου, εις τό όποιον τότε διοργανώοντο και διευθύνετο όλη ή γυναικεια κινήσις και δράσις, ή θυματουργήσασα κατ' τόν πόλεμον. Εανθή τόσον, ώστε τὰ βλέφαρά της να σχίζον τὰ μικρά γαλανά και θερμά μάτια της ως μία γαλιστή λεπίς χρυσοϋ έχειριδιου, λευκή, παχουλή, με ένα μαύρο βελουδένιο φέρεμα, έντελως ιδιόρρυθμον, με μίαν χονδρήν άλουσίδα άσημέ-

νιαν αντί ζώνης, από την οποίαν εκρέμοντο μικρά κλειδάκια και brelocs διάφορα, με τὰ μαλλιά της εις ανώμαλους χρυσούς βοστρύχους περί τὸν λαιμόν, μὴ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν γυναικὸς κἀπὸς ἐξαιρετικῆς, φυσιογνωμίας πρωτοτύπου καὶ διαφόρου ἀπὸ τὰς συνήθειαις.

Μοὶ ἐζήτησεν ἐργασίαν ὑποδύοτε καὶ οἰανδήποτε ἦτο ἰατρός, ἀλλὰ θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι τῆς ἀνέθεταν νὰ κάμῃ. Τὸ πλῆτον νοσοκομεῖον τῆς κ. Ἐλένης Νεγρεπόντης θὰ ἔφρουγε μετὰ δύο ἡμέρας, τῆς ἐπρότεινα νὰ ἀνχωρήσῃ διὰ τὰ σύνορα. Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν προσεκάλεσα νὰ γευματίσῃ μίαν ἢ δύο φορές μαζὶ μὲς καὶ τῆς ἔδωκα συνοδὸν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ μουσεῖά μας.

Ἦτο φυτοφάγος, εἶχεν ἴδιον σύστημα ἐνδύματος διὰ τὰς γυναικας, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὑγιεινὸν καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέμενε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν τόπον τῆς. Ἦτο μᾶλλον ὀλιγόλογος καὶ ἰδίως εἰς ὅ,τι ἀπέβλεπε τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τῆς. Ἀνεχώρησε διὰ τὰ σύνορα, ἠκολούθησε τὸν στρατόν, πκρέστη εἰς τὴν μάχην τοῦ Βελεστίνου, εἰργάσθη ἀκούραστα, καὶ συνώδευσε τοὺς ἐπικινδύνους τραυματισμένους εἰς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Βόλου. Ὅταν μετὰ τὴν τραγικὴν λύσιν τοῦ πολέμου ἐπέστρεψε, δὲν ἠθέλησε νὰ ξεκουρασθῇ. Εἰσήλθεν ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Ἐνώσεως, τὸ ὁποῖον ἐφιλοξένει ὁ μέγας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων οἶκος Μαυρομιχάλη, εἰργάσθη καὶ ἐκεῖ μετὰ τὸν ἴδιον πάντοτε ζῆλον, πότε ὡς νοσοκόμος, πότε ὡς ἀγρυνούσα ἰατρός παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἐτοιμοθανάτων, πότε ὡς masseuse, τέλος προθυμὸς εἰς ὅ,τι δῆποτε, χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν, ἀπὸ τὰς ποικίλας, αἱ ὁποῖαι ἐχαρκατῆριζαν τὰς ἄλλας συναδέλφους τῆς.

Ἐφυγεν ὅπως εἶχεν ἔλθει, ἀθουρώως, ἀνεπιστήμως, καὶ θὰ ἐλησημονεῖτο, ἐὰν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατὰ τὸ νέον ἔτος δὲν μοῦ ἔσταλλε τὸ ἐπισκεπτήριόν τῆς μετ' ὀλίγας κλάδας καὶ θερμὰς λέξεις. Ἐν ἀπὸ τὰ σημειώματά τῆς αὐτὰ ἦτο δελτάριον εἰκονογραφημένον μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἐντὸς ἐργαστηρίου τῆς κλινικῆς τῆς. Ἦτο πρώτη φορά ὅπου ἔβλεπα ὅτι εἶχε κλινικὴν, τὴν ὁποίαν διηύθυνε μόνη τῆς. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ μαντεύσω ὅτι ἡ κλινικὴ αὐτὴ ὑπῆρχε καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου μας καὶ ὅτι τὴν εἶχεν ἀφήσει, μόλις καταρτισθεῖσαν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἄλλου ἰατροῦ, διαπνεομένη ἀπὸ τὸν φιλελληνικώτατον ἐνθουσιασμόν τῆς νὰ συνδράμῃ τὴν ἀγωνιζομένην ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος μας...

Ἡ κ. Κλάρα Σμιθ δὲν μετεβλήθη καὶ πολὺ κατὰ τὰ διάστημα τῶν ἐννέα ἐτῶν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς μᾶς περιεκύκλωσαν ἀμέσως, παρέλασαν τὰ πράγματά μας, ἐνῶ πρὸ τοῦ σταθμοῦ μᾶς ἀνέμενε ἡ ἄμαξά τῆς, ἕνα ὠραῖον φαετὸν μετὰ ἕνα χαριτωμένον ἔφηρον, φέροντα κροφὴ οἰκοστολὴν καὶ χειρετῶντα μας ἀπὸ τοῦ ὀπισθίου ἐδωλίου του μετὰ τὸ μαστίγιον εἰς στάσιν παρουσιάσεως. Τὸ σύνολον τοῦ ὠραίου ἵππου, ἄμαξήλατου καὶ ἄμαξῆς μᾶς ἐξέπληξεν εὐχαρίστως. Ἦσαν τὰ πρῶτα ὠραῖα πράγματα, ὅπου ἐβλέπαμεν εἰς τὴν Στοκόλμην. Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Vasa, μᾶς τῶν κεντρικωτέρων ἀρτηριῶν καὶ ἀπέναντι τοῦ μεγάρου τοῦ ταχυδρομείου. Ἐζήτησαμεν καὶ παρελάβουμεν τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπεριμέναν ἐκεῖ καὶ ἡσυχαι πλέον καὶ εὐχαριστημένοι ἠκολουθήσαμεν τὴν καλὴν ξεναγὸν μας.

Εἰς τὴν Στοκόλμην μοῦ συνέβη ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ εἶχε συμβῆ καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ὅτε πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ ἐπεσκεπτόμην διὰ πρώτην φοράν. Ἐνόμιζα ὅτι αἱ πόλεις αὗται δὲν θὰ ὁμοιάζαν εἰς τίποτε μετὰ τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ κόσμου. Τὸ ἴδιον συχνὰ μοῦ συνέβη καὶ μετὰ τὰς μεγάλας καὶ ἐπιφανεῖς τοῦ κόσμου προσωπικότητας. Ἡ πρώτη συνάντησίς μου μαζὶ τῶν ἦτο πάντοτε ὀλίγον ἀπογοητευτικὴ. Τοὺς ἐφανταζόμην κατὰ περισσώτερον καὶ κατὰ τελειώτερον, τύπους ἰδανικούς εἰς ὅλα καὶ τοὺς εὐρισκὰ ἄνθρώπους, ὅπως καθε ἄνθρωπον. Ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν πόλιν. Ἡ ἄμαξά τῆς κ. Κλάρας Σμιθ μᾶς ἐπερίμενε πρὸ τῆς μεγάλης θύρας καὶ ὁ ἄμαξήλατός εἶχε λάβῃ διαταγὰς διὰ τὸν πρῶτόν μας αὐτὸν περίπατον.

Ὅταν ἐλάθκαμεν τὰς θέσεις μας, ὁ καλὸς Σουηδὸς ἔσκυψεν ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ, ὑποθέτω, μᾶς εἶπε ποῦ θὰ μᾶς ὠδήγει. Αἱ λέξεις τὰς ὁποῖας ἐπρόφερε δὲν ὁμοιάζαν μετὰ καμμίαν ἀπὸ τὰς γινώστας γλώσσας: αἱ περισσότεραι ἐτελείωναν εἰς γάταν, ἦσαν δὲ τὸσον μελωδικαί, ὥστε ἐπροσποιοῦμην ὅτι ἠνῶσιν, διὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἀκούω νὰ ὁμιλῇ.

Ἐπειτὰ ἠνῶσα ὅτι γάταν θὰ εἰπῇ δρόμος καὶ ὅτι ἀπρηθμει τοὺς δρόμους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους θὰ ἐπερνούσαμεν. Οἱ πρῶτοι ἦσαν δρόμοι στενοί, ἀλλ' ἔπειτα ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὠραῖαν παραλιακὴν ἀρτηρίαν τὸ πρὸ ἡμῶν θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον.

Ἡ Στοκόλμη ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ καὶ συγγενῆ μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν Βενετίαν. Ἡ θάλασσα μίξ μεγάλη, ἀπέραντος λίμνη, νησιὰ μεγάλα καὶ μικρά, κυματισμοὶ τοῦ ἐδάφους, φύσις πλουσία εἰς πράσινον καὶ εἰς σχήματα γραφικὰ, ἀρχιτεκτονικὴ καὶ Τέχνη ἐν γένει, πολιτισμὸς πρώτης γραμμῆς, ἦθη ἡμερᾶ καὶ ἦπια, ὅλα αὐτὰ μαζὶ κάμνουν τὴν Στοκόλμην μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας πόλεις τοῦ κόσμου. Ὁ ἄμαξήλατός μας, ἐφόσον ἀντικρύσαμεν νέας καὶ ὠραίας οἰκοδομὰς, μᾶς ἔλεγεν ὀνόματα, μᾶς ἐξήγει τὴν ἱστορίαν τῶν μερῶν τούτων, ἀργά, καθαρά, μετὰ μίαν φωνὴν ἡσυχον, διακριτικὴν, μετὰ ἕνα τόνον μουσικὸν ἀπαράμιλλον. Ἐπανελκυσθάνκαμεν τὰς λέξεις διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνωμεν εἰς τὰς περιγραφὰς του, χωρὶς, φυσικὰ, νὰ ἐννοοῦμεν τίποτε ἐξ ὧν ἔλεγεν.

Ὁ περίπατός μας ἀνὰ τὴν πόλιν διήρκεσε μίαν ὥραν περίπου, καὶ ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἐγνωρίζαμεν ποῦ καὶ ποῖα εἶναι τὰ μουσεῖα καὶ οἱ κεντρικοὶ περίπατοι καὶ ἡ ὕπερα κατὰ τὸ Πάνθεον τῶν Σουηδῶν Βασιλέων καὶ μεγιστάνων καὶ τὰ παλάτια τῶν καὶ τὰ γυμναστήρια καὶ τὰ θηριοτροφεία τῶν. Εἰς τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ἐγνωρίζαμεν ὅ,τι μᾶς ἐνδιέφερε νὰ ἠξεύρωμεν, εἰς γενικὰς γραμμὰς, εἶχαμεν μίαν πρόσκλησιν διὰ τείον εἰς τὴν villa ἐνός τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς Σουηδίας καὶ μίαν πρόσκλησιν διὰ γεῦμα ἀπὸ τὸν ἐν Σουηδίᾳ πρόξενον τῆς Ἑλλάδος, τὸν ὁποῖον τυχαίως ἀνεκαλύψαμεν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν στέμμα, τὸ ὁποῖον ἐστόλιζε τὴν ἐξώθυρον τῆς οἰκίας του.

Ἐπὶ πλέον εἶχαμεν πεισθῆ, ὅτι τὸ Σουηδικὸν θέρος ὁμοιάζε μετὰ Ἀθηναϊκὸν χειμῶνα, καὶ ὅτι τὰ χειμερινὰ φορέματά, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν πάρεϊ μαζὶ μας, διὰ τὰς βορειότερας ἐκ-

δρομάς, ἔπρεπε νὰ τεθοῦν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν ἑνδεκα βαθμούς, ἀλλὰ τὸ βαρόμετρον κατήρχετο ὀλονὲν καὶ προσεμήνυε καταιγίδα, ἡ ὁποία δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκραγῇ.

Ἡ κ. Κλάρα Σμιθ μᾶς συνήνησεν ἀργότερα εἰς τὸ ὠραῖον καὶ μεγάλο δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσίν μας. Μέχρι τῆς τρίτης ὥρας ἐδέχετο ἀσθενεῖς, ἔδιδε φωτόλουτρα, ἔγραφε συνταγὰς, ἐτηλεφώνει εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ἰνστιτούτόν τῆς, ἐκκινῶν τὰ τοῦ ξενοδοχείου τῆς καὶ ἠκροῶτο τὰς αἰτήσεις τῶν βοηθῶν καὶ τῆς γραμματέως τῆς. Δοκτορίνα ἀπ' ἐδῶ, καὶ δοκτορίνα ἀπ' ἐκεῖ, δοκτορίνα μέσα, καὶ δοκτορίνα ἔξω, ἡ δοκτορίνα ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ διῆγε τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς ἀδικαίου ἐργασίας, χωρὶς νὰ εὐρίσκη καιρὸν νὰ ἀναπνεύσῃ.

Καὶ ὅμως δὲν παρεπονεῖτο, ἐχόνδρανε καὶ ἦτο ἀνθηρὰ καὶ ροδοκόκκινη καὶ δὲν ἔλεγεν ὅτι ἐκουράζετο, δὲν εὐρίσκε τὸ πρᾶγμα ὑπερβολικόν. Νομίζω ὅτι ἦτο ἐνθουσιασμένη, διότι εἰργάζετο τὸσον πολὺ καὶ δὲν εὐρίσκε καιρὸν διὰ νὰ σκέπτεται, ὡς ἔλεγε, πράγματα δυσάρεστα, τὰ ὁποῖα δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τῶν πλέον εὐτυχῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸ πάντων καθε γυναικός.

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΓΡΗΑ

Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηά, ἔτσι τοὺς ὠνόμαζαν ἀπλοῦστατα. Ἦσαν τὸσον γέροι, ὥστε κανεὶς πλέον δὲν ἐγνώριζε τὰ ὀνόματά των. Ἦσαν οἱ γεροντότεροι χωρικοὶ τοῦ χωριοῦ Mircesca τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ρουμανίας Alexandri.

Αὐτὸς ἄλλοτε ἦτο ταχυδρόμος, μάλιστα ἐνδοξὸς ταχυδρόμος. Εἰς τὴν μακρὰν ζωὴν του ἐσύναζε περιουσίαν διακοσίων δραχμῶν, καί, ἀφοῦ ἐνούμφευσε τὸν μονάκριβον υἱόν του, εἰς ἕνα μακρινὸ χωριό, ἐνούμφευσθ καὶ αὐτὸς εἰς δεύτερον γάμον μὴ γυναικᾶ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε παρὰ μίαν μοναχοκόρη, παντρευμένη εἰς ἄλλο χωριό.

Ἐξοῦσαν ἤδη πρὸ πολλοῦ καιροῦ μαζὶ καὶ ἦσαν τὸσον γέροι, ὥστε ἐφάνιντο πάντοτε μικρότεροι ὡς νὰ ἐζῶσαν. Πολὺ συχνὰ τοὺς ἔβλεπαν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Mircesca νὰ περνοῦν τὸ δάσος, καὶ ἔπειτα νὰ κάθηνται ὁ ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, καὶ πολλὰς ὥρας ν' ἀπολαμβάνουν μαζὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως: εἶχαν κατασκευάσει τὸ μικρότερον καὶ χαμηλότερον σπιτάκι καὶ εἶχαν ἕνα ζευγὸς μικρῶν βοῶν, ὄχι μεγαλείτερον ἀπὸ ἕνα γαίδαρον, καὶ ἕνα ἄλλο ἐπίσης τὸσον μικρὸ ὡς ἕνα μεγάλο σκύλο. Καὶ ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι πάντοτε. Μίαν ἡμέραν παρ' ὀλίγον νὰ συμβῆ δυστύχημα εἰς τὸν γέρον: Τοῦ ἔδωκαν νὰ φυλάξῃ χῆνες καὶ παραπάτησε καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ ποταμάκι τοῦ λιβαδιοῦ. Πολὺ ἀδύνατος διὰ νὰ ξανασηκωθῇ θὰ ἐπνίγετο, ἐὰν δὲν ἤρχετο κάποιος νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ὅταν διηγεῖτο τὰς ἐκδρομὰς του ὡς ταχυδρόμος, τότε μόνον ἐγίνετο πάλιν νέος, τότε μόνον ἔλαμπαν πάλιν τὰ γεροντικὰ μάτια του καὶ ὅλα ἐπέριξ του ἐφάνιντο ὅτι ἐλάμβαναν νέαν ζωὴν ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν κουδουνιῶν καὶ τοὺς χρεμε-

τισμοὺς τῶν ἀλόγων: ἐνόμιζε ὅτι εὐρίσκετο πάλιν ἐφιππος, ταξιδεύων ἡμέραν καὶ νύκτα.

Εἶχε ἐπίσης πολλὰς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου.

— Ἄρχων Vassili, ἔλεγε συχνὰ εἰς τὸν Ἀλεξανδρί, ἐταξιδεύεσα ἄλλοτε πολλοὺς πρίγκηπας καὶ ὑπουργούς.

Ἐζήλευε φοβερὰ τὴν γυναικᾶ του: δὲν ἔπρεπε ἐκεῖνη νὰ κυττάξῃ κανένα, νὰ μιλήσῃ εἰς κανένα, καὶ πρὸς μεγάλην του δυστυχίαν ἕνας νεανίας περιετριγύριζε διαρκῶς εἰς τὸ σπιτάκι του.

— Τί κάνει αὐτὸς ἐδῶ μερὰ νύχτα; Δὲν ντρέπεται; ἔλεγε ὁ γέρος πολὺ θυμωμένος, ἕως ὅτου τέλος ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἤρχετο διὰ τὴν κόρην ἐνός γείτονος.

Ἐνῶ ἐξοῦσαν τὸσον ἡσυχαι καὶ εὐτυχεῖς, ὁ γέρος ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄρχων Βασίλι! θέλωμεν νὰ χωρίσωμεν!

Αὐτὸς ἐκπληκτος τὸν ἠρώτησε:

— Ἀλλὰ πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; Ἐμάλωσες λοιπὸν μετὰ τὴν γρηά σου; Πῶς ἐκκαμεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, διότι βεβαίως δὲν σὰς μένει πολὺς καιρὸς ἀκόμη νὰ ζήσετε μαζὶ!

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ, Ἄρχων Βασίλι. Ἐσυλλογιστήκαμε ὅτι δὲν ἔχομε πλέον ἐμπρὸς μας πολλὰς ἡμέρας ζωῆς, καὶ ὅτι καθέννας ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει ἕνα παιδί καὶ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατόν μας θὰ μαλώσουν διὰ τὴν κληρονομίαν. Διὰ νὰ μὴ συμβῆ αὐτὸ θέλωμεν νὰ χωρίσωμεν.

Τίποτε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μεταπεισῇ τοὺς δύο γέρους εἰς τὴν ἀπόφασιν των καὶ χωρὶς ἀναβολὴν τὴν ἔβαλαν εἰς πρᾶξιν. Αἱ διακοσικαὶ δραχμαὶ, εἰς χρυσὰ νομίσματα, ἐτοποθετήθησαν εἰς μικροὺς σωροὺς καὶ ὁ γέρος διαδοχικῶς ἐδίδεν ἕνα εἰς τὴν γυναικᾶ του καὶ ἐκρατοῦσεν ἕνα διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ λέγων: «ἕνα διὰ σένα καὶ ἕνα δι' ἐμένα» ἕως ὅτου ἐτελείωσαν ὅλα. Ἐνα μαξιλάρι ἐπῆρε ὁ ἕνας, ἕνα μαξιλάρι ὁ ἄλλος, ἕνα σκέπασμα ὁ ἕνας εἰς σκέπασμα ὁ ἄλλος. Ἐπειτα τῆς ἔδωκε τὰ δύο βόδια καὶ ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸ ἀλογάκι καὶ τὸ ἄμαξάκι. Ἐπειτα ἐπῆγαν εἰς τὴν ταβέρναν διὰ νὰ ἀποχαιρετίσουν τοὺς ἄλλους χωρικούς: ἐκεῖ τοὺς ἐπετριγύρισαν ὅλοι, ἠπικανε στὴν ὑγεία τους. Ἡθελεν νὰ εἶνε εὐθυμοὶ καὶ ὅμως ἔκλαιαν. Ἐζήτησαν συγγῶρησιν ἀπὸ ὅλους, διὰ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς τίποτε ἐναντίον των καὶ ἔφυγαν. Κατέβηκαν μαζὶ ἕως εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Sereth.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν ἀκόμη μίαν στιγμὴν, ἐφιλήθησαν, ἔκλαυσαν καὶ ἔπειτα καθέννας ἐγράβηξε τὸ δρόμον του: Ὁ ἕνας δεξιὰ ὁ ἄλλος ἀριστερά. Εἶνε συχνὰ περισσώτερον εὐκόλον νὰ ἐκτελέσῃ κανεὶς μίαν μεγάλην ἀπόφασιν, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ τὰς συνεπείας τῆς. Ὁ γέρος κατεβλήθη τὸσον, ὥστε δὲν ἔμεινε πλέον παρὰ ἡ σκιά του. Ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν πῶς εἶνε, ἔλεγε:

— Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ κοιμηθῶ διόλου, διότι δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὴν ἀναπνοὴν τῆς εἰς τὸν λαιμόν μου. Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας τοῦ ἔφεραν τὴν εἰδήσιν ὅτι ἡ γρηά

του ήτο πολύ άρρωστη. Χωρίς νά χάρη μίαν στιγμήν έξεψε τὸ άλογάκι του εἰς τὸ μικρὸ άμυξάκι καὶ έφυγε ὅσον ήμποροῦσε γρηγορότερα. Άλλ' ὅταν έφθασε εἰς τὸ χωριό, ὅπου εἶχε ὑπάγει εκείνη, άκριβῶς εκείνην τήν ὥραν έγένετο ή κηδεία της.

Χωρίς νά πῆ λέξιν ήκολούθησε τήν νεκράν καὶ πικρευέθη χωρίς ένα παράπονο εἰς τὸν ένταφιασμόν της. Έπειτα έγύρισε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι του καὶ επλάξισε. Τήν επομένην ήτο νεκρός.

Τώρα τὸ σπίτινι τους πέφτει έρειπωμένον, ὥστε δέν φαίνεται τίποτε άλλο ἀπὸ τὸ άχυρο καὶ τὰ κκαζμία ὅπου σάπαζαν τήν στέγην του.

Άλλ' ὁ Alexandri δέν επιτρέπει νά τὸ εξηγήση κανείς.

(Μετάφρ. dos Εἰρ. Νικολαΐδου)

Carmen Sylva

Ἡ κ. Άνθῆ Βασιλειάδου, ή γνωστὴ μαιευτὴρ καὶ γυναικολόγος μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομυχιάνου 45. Ὡραι επισκέψεως ἀπὸ τῆς 2—5 μ. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ της.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΚΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Εἶνε άναμνήσεις τὸσον άγαπηταὶ παρὰ τήν πικρίαν των, ὥστε φαίνονται πλέον προσφιλεῖς ἀπὸ τήν εὐτυχίαν. Τὰς επληρώσαμεν με τέτοιαι τιμῆ, ὥστε νομίζομεν ὅτι εἴχομεν τὸ δικαίωμα νά έντροφήσωμεν εἰς αὐτάς.

Ἡ γυναικὰ μου έμεινεν εἰς τὸ Πικρίσι· προηγήθηκα αὐτῆς εἰς τήν Βενετίαν, ὅπου προσπαθοῦσιν ν' αποτυπώσω με τὰ πινέλα μου τὸ μυστηριῶδες χαμόγελο τῆς μαγικῆς αὐτῆς πόλεως. Εἰργαζόμουν πολὺ, χωρίς μεγάλο ἀποτέλεσμα, ὅπως άγρότερα παρατήρησεν ή γυναικὰ μου.

— "Ε! πῶς, εἶπε γελῶσα, αὐτοὶ οἱ μουχλιασμένοι στῦλοι, αὐτὴ ή γονίτσα τοῦ προκίνου νεροῦ! αὐτὴ εἶνε ὅλη ή ερσίσ σου! Δικτὶ δέν εἴωγράφισες ένα μεγάλο πίνακκα;

Άποστρέφομαι νά τήν ακούω νά κρίνη τὰ δυστυχημένα έργα μου, τὰ κυττάζει κατ' ὄλας τὰς διευθύνσεις καὶ λέγει:

— "Αν ήθελες νά μεγαλώσης αὐτὸ ἐδῶ καὶ νά προσθέσης μερικὰ πρόσωπα, δηλ. νά τήν κάμης πραγματικὴν εἰκόνα, θά μπορούσιν νά πληρώσω τὸ τρικνταφυλλίμου φῶρεμα.

Δι' αὐτὴν τρία πκαλίτια, γόντολες καὶ περιστέρια νά πετοῦν, πικρουσίκαζιν τήν άγοράν ενός τρικνταφυλλί φῶρεματος.

Εἶμεθα πικνδρευμένοι πρὸ πολλῶν χρόνων, ποτὲ δέν μοῦ έκαμε κανέναν εμπόδιον εἰς τήν εργασίαν μου, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δέν μ' ενεθάρρυνε. Άλλοτε ενόμισα ὅτι συνήντησα εἰς τὸ θελατικὸν αὐτὸ πλῆσμα τήν μοῦσιν τῆς ὁποίας καὶ μόνη ή συνάντησις θά έκαμε ν' αντίσουσιν αἱ δάφναι μου. Άλλοίμονον! ενδιαιρέεται ὀλιγώτερον διὰ τὰς δάφνας μου παρὰ διὰ τὰ τρικντάφυλλα τοῦ καπέλλου της.

Τέλος! ἄς τελειώσωμεν με τὰς λύπας: θά πῶ ἴσως πολλά... ή πολὺ ὀλίγα. Έκαμε ὅσον ήμπόρεσε καλλιτέρα, καὶ

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΤΕΣ

Ὁ Έλλητισμός καὶ πάλιν ὁ τὸσον συχνὰ δοκιμαζόμενος εὐρίσκεται ἐνδιωγμῷ. Οἱ έλλητικοὶ πληθυσμοὶ τῆς Βουλγαρίας, τῆς Άνατολικῆς Ῥωμυλίας καὶ τῆς Ῥουμανίας διωκόμενοι, ληστευόμενοι, πυρπολούμενοι, προσέτρεξαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ελευθέρως Ἑλλάδος, ζητοῦντες άσυλον, στέγην, ἄρτον.

Ὀλιγώτερον τυχεροὶ ἀπὸ τοὺς άλλοτε πρόσφυγας ἐδῶ Κρήτας, δέν εὗρον τήν προθυμίαν τήν τότε ἀπὸ τήν κοινωvίνην μας, δέν εὔτυχαν τῆς απικιτουμένης προστασίας καὶ περιθάλψεως παρ' αὐτῆς.

Τὰ γυναικεῖα σωματεῖα τῆς πρωτενοῦσης, δέν εδειξαν, φαίνεται, προθυμίαν άνάλογον με τὸ έπειγον τῶν άνγκυῶν καὶ τὸ τρομερὸν τῶν περιστάσεων καὶ ἐν πρὸ ἡμερῶν δέν κκτηρίζετο νέον σωματεῖον κυριῶν ὑπὸ τήν προεδρείαν καὶ τῆ πρωτοβουλίᾳ τῆς κ. Αἰκ. Ζλατάνου, φαίνεται ὅτι οἱ πρόσφυγες θά απέθνησκαν ἀπὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ γύμναζν, ἀφοῦ ή κεντρικὴ επιτροπὴ τῶν άνδρῶν δέν ἠδύνκτο νά επικρέση εἰς ὅλα. Χάρης εἰς τήν γενναϊότητά ἐν τούτοις καὶ πάλιν

ἐγὼ ἐπίσης, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν μας φανερόνι μόνον ὅτι δέν ἠδυνάμεθα νά συνεννοηθῶμεν. Οὐδέποτε ἐμκλώσκαμεν, οὔτε παρεπονέθημεν εἰς τοὺς φίλους μας· αἱ σχέσεις μας ἦσαν λαμπραὶ· ἐγὼ έκαμα εἰκόνας διὰ νά πληρώσω φορέματα, τρικνταφυλλιά ή γκαλάζια, εκείνη..... "Ε λοιπόν! εἰλικρινῶς νομίζω ὅτι οὐδέποτε ήτο δυστυχὴς κκαζῆ μου, ή εὐτυχία τῆς άγάπης δέν τῆς λείπει.

Κατὰ τήν εποχὴν διὰ τήν ὁποίαν ὀμιλῶ, αἱ κακὰ τιμαὶ ὅπου επωλήθησαν τὰ έργα μου, επέτρεψαν μεγάλης παραγωγείας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας Πικρισινὰς ραπτρίδας. Μία ἀδελφὴ της μένουσα εἰς τὸ Πικρίσι τήν εἶχε προσκκλησῆ νά περάση ὀλίγον κικρὸν κκαζῆ της, ακριβῶς τήν εποχὴν εκείνην, θά ἠδύνκτο λοιπόν νά επιβλέψῃ μόνη της τὰ φορέματά της, καὶ επεἰτα ἴσως θά επήγαγινεν εἰς Tourville.

Έχωριστήκαμεν εἰς τὸ Πικρίσι. Ὅταν με ἀποχαιρετοῦσε ήτο λιγὰκι ἀφηρημένη διότι έσκεπέτετο ένα rendez-vous ποῦ εἶχε με τήν καπελλοῦ της καὶ ἐγὼ ἐπίσης ήμουν πολὺ απησυχολημένος ὅταν τήν αποχαιρετοῦσα, διότι έσυλλογιζόμουν ἄν ἦσαν ἀσφαλτεῖς αἱ εἰκόνας μου.

Μόλις έφθασα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ένα εἶδος πυρετοῦ με κατέλαθε ἄμα κισθάνθηκα τῇ μυρωδιᾷ αὐτῆν τοῦ ταξειδίου. Ενόμιζα πῶς ὀλόκληρη εἶτη μ' εἰχώριζαν ἀπὸ τήν στιγμήν ὅπου τήν εἶχα αποχαιρετήτει.

Ἡδη τὰ μαγευτικὰ θέληγητρα τῆς Βενετίας εξήσκουν τήν επιρροήν τους εἰς τήν φαντασίαν μου. Έβλεπα τὸν θόλον τῆς Santa-Maria del Salute, ν' ανεβαίνη εἰς τὸν οὐρανὸν σὲν σφίρακ έχουσα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος καὶ ήκουα τὸν τὸσον γλυκὺ ήχον τοῦ νεροῦ κάτω ἀπὸ τήν γόντολα. Ἡ ψυχὴ μου ήτο ἠδη ἐκεἶ κάτω!

Διὰ τὸ ταξειδί μου εἴχω νά πῶ ἐλάχιστα πράγματα. Εἶχα ὡς σύντροπον ένα συμπκτριώτην μου βέβαια, καὶ πιστὸς εἰς τὰς βρετανικὰς συνηθειὰς μας δέν ανταλλάξαμεν κατὰ τὸ

Ο MOZART ΕΙΣ SALZBOURG

Ένας τῶν εορτῶν αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τιμὴν τοῦ Μόζκαρτ εἰς τὸ Salzburg, εἰργάθησαν καὶ πάλιν διάφορα άνένκδοτα διὰ τὸν μεγάλον μουσικόν. Έξ αὐτῶν άναφέρομεν δύο γραφέντα ἀπὸ τὸν de Lamartine.

Τὸ αὐτὶ ενός μουσικοῦ.

Ένας γέρος τοῦ Salzburg, γείτων τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πικτέρα τοῦ Μόζκαρτ, ενθυμείται ὅτι εἶδε κατὰ τήν νεότητά του τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς πρωιμότητος, καὶ αναφέρει ένα θαυμασίον άνένκδοτον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Μόζκαρτ εἰς τὸ ὅποιον παρευρέθη.

Τὸ παιδί ήτο τεσσάρων ἐτῶν καὶ με τήν μικρὰν σάκκαν του εἰς τὸ χέρι, κατέβηκε καμμια φορὰ εἰς τὸ γειτονικὸν εργοστάσιον ενός κλειθροποιῦ γείτονος, ὁ ὁποῖος έπαιζε καὶ βιολί· τὸ παιδί καὶ ὁ τεχνίτης διεσκέδαζαν νά εκτελοῦν κκαζῆ ἀδέξια duos, τὰ ὁποια συνέθετε εκείνην τήν στιγμήν ὁ μικρός. Μίαν ἡμέραν, ὅταν επέστρεψε τὸ παιδί εἰς τὸ σπίτι, επεἰτα ἀπὸ μίαν ταιαύτην συνουλίαν, ὁ πατέρης επῆρε τὸ ἰδικὸν του βιολί ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀφοῦ επαιξε κατὰ μετέχνην εἶπε:

— Πῶς βρίσκεις τοὺς ἦχους αὐτοὺς τοῦ ὄργανου μου; εἶνε ὅπως οἱ ἦχοι τοῦ βιολιοῦ τοῦ φίλου σου τοῦ κλειθροποιῦ;

— Τὰ δύο αὐτὰ ὄργανα, ἀπεκρίθη τὸ παιδί, δέν εἶνε

τοῦ προέδρου τῆς ἐν Άλεξανδρείᾳ έλλητικῆς κοινότητος, τοῦ παραθερίζοντος ἐδῶ, συστάειον διωργανῶθη ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, τῶν δικιτωμένων εἰς τήν Ἱερκτικὴν Σχολήν. Καὶ χάρη εἰς τήν πρωτοβουλίαν καὶ τήν άκάματον ἐνεργεῖαν καὶ αὐταπαρνησιν τῆς κ. Έμμ. Μπενάκη ενεργεῖται σήμεραν ευεργετικὴ άγορά εἰς τὸ ἐν Κηφισσιᾷ ξενοδοχείον Ἰζανίδου, με επιτροπὴν Κυριῶν ἐκ τῶν διευθυνουσῶν τήν Ἑπαγγελματικὴν Σχολὴν Κηφισσιᾶς.

Εἰς τήν άγοράν αὐτὴν οφείλει νά προσέλθῃ ὅλη ή Ἀθηναϊκὴ κοινωvία διὰ νά προμηθευθῇ ἀντὶ μιᾶς δρ. καὶ 50 λεπτῶν άντικείμενον χρήσιμον καὶ πρακτικόν, καὶ νά συνδράμῃ συγχρόνως τὰς δυστυχεῖς άναξιοπαθεῖς οικογενεῖας τῶν Ἀγχιλιτῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τήν ἄλλην ἀπὸ εὔποροι καὶ εὐτυχεῖς εὐρέθησαν εἰς τοὺς πέντε δρόμους, στερούμενοι τῶν πάντων.

Πολλοὶ οἱ σπικνωτάτα μεταβαίνοντες εἰς Κηφισσιάν ἄς επωφεληθοῦν σήμεραν τῆς ὥραϊας αὐτῆς ευκαίρίας, διότι καὶ ὄρας ευχαρίστουςθὰ περάσουν καὶ ευεργεσίαν θά θὰ πκράσχουν εἰς ἀδελφούς, ἀξίους ὅλης τῆς στοργῆς καὶ τῆς συμπκθειᾶς μας.

διάστημα τοῦ ταξειδίου οὔτε μίαν λέξιν. Καὶ ὅμως πικρητήρησα εἰς τὰς ἀποσκευὰς του ένα σακμακί καὶ ένα κουτὶ με χρώματα καὶ τὸν εἶδα νά κυττάζῃ τὰ ἰδικὰ μου. Εἰς τήν Βερώναν τέλος με ἠρώτησε ἐάν ήμουν ζωγράφος καὶ ἐγὼ τοῦ έκαμα τήν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Έργάζομαι μοῦ ἀπεκρίθη καὶ ή μετρίοφρον αὐτὴ ἀπάντησις ήμοζε λαμπρὰ με τὸ ἐξωτερικὸν του. Συνωμιλοῦσαμεν καὶ τήν στιγμήν ὅπου ήρχισε νά φαίνεται ή Βενετία, ὀπτάσια διαφανῆς μέσα σὲ μιὰ χρυσοκόκκινη θάλασσα, άντηλλάξαμεν τὰ επισκεπητήριά μας. Ὁ σύντροφός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ὄνομά μου τὸ ενθυμεῖτο πάντοτε, ἀπὸ τότε ὅπου εθαύμασε εἰς μίαν εκθεσιν μίαν μελέτην μου τοῦ «San-Giorgio» τὸ προτ.

Εἰς τήν Βενετίαν έχωριστήκαμε καμμια φορὰ συναντώμεθα ή μέσα εἰς τῇ γόντολά μας ή εἰς τὸ ξενοδοχείον τοῦ «San Moise» ὅπου τυχὰ έρωγα διότι μοῦ ήρεσε ὁ τοπικὸς χαρακτήρ της. Ἰδίως ήθελα ν' ἀποφύγω τοὺς συμπκτριώτας μου καὶ προτιμοῦσα τοὺς συνδικιτωμένους τοῦ «San Moise» οἱ ὁποῖοι δέν μ' ἐγνώριζαν καὶ οἱ ὁποῖοι τὸσον με διεσκέδαζαν με τήν εὐθυμίαν τους.

Συνήθως έκαμα τὸν περίπκτόν μου με γόντολα, ἄν καὶ οἱ περίπατοι με τὰ πόδια εἶνε πολυπληθεῖς εἰς τήν Βενετίαν, καὶ ὁ γοντολιέρης μου ακολουθοῦσε πάντοτε τὸν ἴδιο δρόμο άνάμεσα εἰς ένα λαδύριθο μικρῶν μελαγχολικῶν κκακλιῶν. Εἰς τὸ κκαθημερινὸν μου πέρκαμα πικρητήρητα ένα παρὰθυρο ενός πκαλιῦ πκακτιοῦ φωτισμένο κάθε βράδυ. Ἀπὸ τὸν λεπτὸ μπερντέ του διέκρινα ένα χέρι τὸ ὅποιον ἐκινεῖτο ἀδικακῶπως με μηχανικὸν ρυθμὸν καὶ καμμια φορὰ ένα πρόσωπον έσκυβε ὡς διὰ νά παρκτηρήσῃ καλλιτέρα τήν εργασίαν. Αὐτὸ τὸ χέρι μ' ενδιέφερε καὶ ήρχιζα νά βλέπω τὰς κινήσεις του ἀπὸ τήν γωνίαν τοῦ κκακλιοῦ, ὅπου ὁ γον-

τολιέρης μου εφώναζε με τήν ἰδικιτέρην εκείνην φωνήν τήν τραγουδικιστήν τὸ εἰδοποιητήριόν του: «O premi! O stalli!» ὡς ὅτου επανε νά φαίνεται.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ κκακλί αὐτὸ, τὸν ἠρώτησα μίαν ἡμέραν, καὶ μοῦ ἀπεκρίθη με τήν μελωδικὴν Βενετσιάνικην προφοράν του: Τὸ καναλέτο Μπαρμπαραίγκο.

Τήν ἡμέραν τὸ μπερντεδάκι ήτο κκατεβασμένο, κρύπτον ἴσως τήν εργατικὴν κόρην. Καμμια φορὰ ὅταν επῆγαγα νά προγευματίσω, έβλεπα εἰς ἄλλο παρὰθυρο τοῦ πκακτιοῦ ένα γέρο με μίαν ρόμπαν τοῦ σπιτιοῦ πκαληά.

Έμισόκλειε τὰ βλέφαρα εἰς τὸ φῶς καὶ ἐτίναζε με τ' ἀδύνκτα χέρια του τοὺς τριμμένους ἀγκῶνας τοῦ φορέματός του. Εκύτταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κκακλί, επεἰτα τὰ ὄψα κατὰ τὸν εκαρφῶνοντο επάνω εἰς τὸ πράσινο νερὸ με εκρρασκιν ἀτονίας ἀπολύτου.

Μιὰ ἡμέρα τὸ μπερντεδάκι ἀπὸ πίσω του εἶχε πικρμερίσει καὶ εἶδα ένα ὄρκιο χέρι ακουμπισμένο στὸν ὀμὸ του με άγάπην. Έμενε ακίνητος: μιὰ νέα εφάνηκε εἰς τὸ πλάι του. Ενόμεζες πῶς εἶχε ζωντανεύσει ἀπὸ καμμια εἰκόνα τοῦ Palma Veccehio, μετὸ ὄψα χρωμά της καὶ τὰ κοκκινοζακνθα κκακλί της, τὰ ὁποια περιτριγύριζαν τὸ κεφάλι της μ' ένα χρυσὸ στεφάνι Ἑλλησισεν άκούμη, καὶ τὸ δροσερὸ μάγουλό της ακούμπισεν εἰς τὸ μαρμαμένο πρόσωπο τοῦ γέρου, εκύτταζε καὶ εκείνη τὸ ακίνητο νερὸ. Ἀλλὰ τὰ βλέμμακα τοῦ γέρου συνήντησαν τὰ δικὰ μου, ἀποτόμως έγύρισε παρκαύρων καὶ τήν νέκν καὶ κατέβηκε τὸν μπερντέ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ήτο πολὺ λεπτός, διότι ἀπ' ἐξω διεκρινόντο κκαπως τ' άντικείμενα. Εἶπα ὅτι τὸ κκακλί αὐτὸ ήτο έρημον ἄν καὶ έφερνε πρὸς τήν θορυβῶδη πκακλίαν τοῦ San Moise. Τὸ μέρος ὅπου έμενα ήτο πολὺ ἀπομακρυσμένο, επρεπε διὰ νά φθάσω νά περάσω τῇ μισῇ Βενετίαν. (Άκολουθεῖ)

αδύνατον να παίζουν μαζή· τὸ βιολί τοῦ φίλου μου εἶνε ἀκριβῶς ἓνα ἡμιτόνιον χαμηλότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου.

Ὁ πατέρας ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτὴν διάκρισιν τοῦ αὐτιοῦ ἐνός παιδίου, ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ ἐν ἡ διαφορά ἐνός ἡμιτόνου μετὰ τὸ βιολιῦν τοῦ καὶ τοῦ βιολιῦ τοῦ κλειθροποιῦ ἦτο πραγματικῆ· κατέθηκε λοιπὸν μὲ τὸ ὄργανον εἰς τὸ χέρι, εἰς τὸν γείτονά του καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ διαφορά ἦτο ἀκριβῶς αὐτή, ἐφίλησε τὸ παιδί μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ἐφώνησε τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρην του, καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸν ὅλοι μαζή, ἐκπληκτοὶ διὰ τὸν πρόϊμον καὶ θαυμαστὸν ὀργανισμὸν τοῦ μέλλοντος μεγάλου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἡ Θεὸς Πρόνοια εἶχε χαρίσει.

Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Μότσαρτ.

Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Μότσαρτ συνενώνει τὰ πλέον σπάνια δῶρα. Παιδίον ἐκπλήττει τὸν μουσικὸν κόσμον μὲ τὸ ἔκτακτόν του ἄλγαντον διὰ τὰς ἐκτελέσεις. Ἄνδρας ὑπερβαίνει ἐκεῖνο, ὅπου ὑπέσχετο ἡ νεότης του. Διαπρέπει εἰς ὅλα τὰ εἶδη, ἐκτείνει τὸ κράτος του εἰς ὅλον τὸ μέγαλον βασιλείον τῆς τέχνης, ἀπὸ τὸ ἑλαφρὸν τραγουδάκι (La canzonetta) ἕως εἰς τὸ δραματικὸν ποίημα. Ἡ φαντασία του, τὸσον ποιικίλη, ὅσον καὶ βαθεῖα, τὸσον περιπληθῆς, ὅσον καὶ θαυμασία, ἐκφράζει ὅλα τὰ αἰσθητικὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπὸ τὸ ἑλαφρὸν χαμόγελον ἕως εἰς τὴν χάριν, τὰς παρφορὰς τοῦ ἔρωτος ἕως τοὺς σκοτεινοὺς φόβους τῆς θρησκολήπτου ψυχῆς, διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι ἡ αὐτὴ πένα ἔγραψε τὸν γάμον τοῦ Figaro, καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Requiem.

Ἀφ' οὗ οὕτω μετεχειρίσθη ὅλα τὰ εἶδη καὶ ὠμίλησε ὅλας τὰς γλώσσας εἰς τὰ διάφορα ἔργα του, ὁ Μότσαρτ συγκεντρώνει ὅλας τῆς δυνάμεις του καὶ μᾶς δίδει μὲ τὸν Δὸν Ζουάν του τὸ τελειότερον δείγμα τῆς μεγαλοφυΐας του.

Ὁ λόρδος Βύρων, ὁ μεγαλειότερος ποιητῆς τῶν νεωτέρων χρόνων ἠθέλησε ν' ἀποδώσῃ μὲ στίχους τὸν χαρακτήρα αὐτόν τοῦ Δὸν Ζουάν τὸν ὁποῖον ὁ Μότσαρτ ἔδωκε μὲ τὴν μουσικὴν. Ἄλλ' ὅποια διάφορα μετὰ τὸ εἰρηνικοῦ, ἀσεβοῦς καὶ κυνικοῦ ὕφους τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, καὶ τῆς πίστεως εἰς τὴν τέχνην, τῆς πεπεισμένης, τῆς μεταδοτικῆς, τῆς θρησκευτικῆς τοῦ μουσικοῦ τοῦ Salabourg.

Ὁ Δὸν Ζουάν τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ δὲν εἶνε πᾶρὰ ἡ γελωτοποιήσις τῆς μεγαλοφυΐας. Αἱ νότιαι τοῦ μουσικοῦ ἐνίκησαν ἐκ τῶν προτέρων τοὺς στοίχους, ὅπως ἡ ἔχουσα πίστιν ψυχὴ του ἐνίκησε τὴν ἄπιστον ψυχὴν τοῦ Βύρωνος. Διαβάσατε τὸν Βύρωνα διὰ τὸν ψεύτικον γέλωτα· πηγαίνετε ἔπειτα ν' ἀκούσετε τὸν Μότσαρτ διὰ νὰ ἴδῃτε νὰ μεταμορφώνονται εἰς διαφόρους καὶ θαυμασίας μελωδίας, εἰς μευιδύματα ἢ δάκρυα, ὅλα τὰ πάθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἀπὸ τοὺς ἔρωτας τῆς γῆς ἕως τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ οὐρανοῦ. Ἐὰν ἐμελλὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ζωὴν, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπανέλθω μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Μότσαρτ ἢ τοῦ Ροσίνι, καὶ μὲ τὴν φωνὴν τῆς Malibran. Προτιμῶ τοὺς ἤχους τῶν ἀπὸ τοὺς ὠραιοτέρους στίχους, καὶ τὴν γλώσσαν τοῦ ἀπείρου ἀπὸ τὴν γλώσσαν τῶν λέξεων. Οἱ ἄνθρωποι ὀμιλοῦν. Οἱ ἄγγελοι ψάλλουν.

(κατὰ μετάφρασιν)

A. de Lamartine

Ἡ ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἡ Ἐπαγγελματικὴ καὶ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων κάμνει τακτικὴν ἐνκρῆξιν τῶν μαθημάτων καὶ ἐργασιῶν τῆς ἀπὸ τῆς 1ης 8)βρίου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀκαδημίας ἀρ. 37 νέον οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον μετεκομίσθη ἐφέτος. Γίνονται εἰσέτι ἐγγραφικὴ τακτικὴ διὰ τὰ μαθήματα τῆς λογιστικῆς, τῆς μαγειρικῆς, τοῦ σιδηρώματος, τῶν καπέλλων καὶ τεχνητῶν ἀνθέων, τῆς πυρογλυπτικῆς, ζωγραφικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς. Ἐπίσης γίνονται ἐγγραφικὴ καὶ ὅλον τὸν Ὀκτώβριον διὰ τὸ ἰδικότερον τμήμα τῆς Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς ἀσπυροῦχων καὶ φορεμάτων.

Πληροφορεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Σχολῆς.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κουπόδα ντομάτες. Πέρνετε ντομάτες πολὺ κόκκινες καὶ τῆς βράζετε καλὰ ὄχι μὲ πολὺ νερό. Ὅταν λυώσουν καὶ γίνουν ὡς σάλτσα πηκτούτσικη τὰς περνάτε ἀπὸ τρυπητὸ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ψιλὴ κνισάρα. Διὰ μίαν ὄκ. ντομάτες μεταχειρίζεσθε μίαν ὄκ. ζάχαριν. Βράζετε τὴν σάλτσαν μὲ τὴν ζάχαριν, ὅπως εἰς τῆς συνειθισμένους μαρμελάτες, προσθέτουσα ὀλίγα γαρύφαλα καὶ τὸν χυμὸν ὀλίγων φραγκοσταφύλων. Ὅταν ἦναι ἔτοιμος, σερβίρετε. Εἶναι νόστιμη καὶ δροιστικὴ.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ **Χειροφραγμένη** καὶ ἡ **Μάγισσα** εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: **Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιῆς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφόμενὴν μὲ τὸ πραγματικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειροφραγμένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγγραφεῖς, συγκλονίζουσι, τέρπουσι καὶ διδάσκουσι. Ἀνατέμνουσι τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδουσι πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιῆς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστὸν ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3.50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Ἦσα αἰτητικῆ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτρίαι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ